

§ 4 have den korporlige Revselse. Maa jeg erindre om, hvorledes Sagen gik, den Gang vi havde Fattiglovudkastet til Forhandling her paa Rigsdagen. De vide, at man paa en noget løjerlig Maade har sat Tvangsarbejdsanstalterne ind paa Fattigloven som en Del deraf; det er jo for saa vidt forkert, som Tvangsarbejdsanstalterne jo ikke alene ere for Fattiglemmer, men ogsaa andre, f. Eks. Betlere og Løsgængere, kunne indsettes deri. Men saaledes er det nu en Gang, og saa havde den daværende Indenrigsminister, afdøde Minister Ingerslev, foreslaaet, at Bestemmelsen fra Arrestreglementet af 1846 om, at naar den vedkommende var idømt Cellestraf af Tvangsarbejdsanstaltens Bestyrer, kunde man i Cellen, foruden Spændetroje og andre Behageligheder, tillige anvende Rottinglag, fra 3 til 15 Slag, tror jeg, det var. Det var Folketingets Udvalg enigt om alle som en at lade gaa ud; der var et Mindretal, som vilde gaa endnu videre, idet det heller ikke vilde have Spændetroje, men med Hensyn til Rottingslagene vare alle Folketingsudvalgets 15 Medlemmer enige om, at det skulde ikke indføres mere. Minister Ingerslev accepterede denne Endring og opgav at komme ind paa det. Uværede Medlemmer ville huske, at da Sagen kom her op til Landstinget, var der et æret Medlem, som da var kongevalgt Medlem — han er det vel for Resten endnu — men som nu er Minister, der ved Sagens første Behandling ivrigt holdt paa, at Bryggestraffen, Rottingen, maatte indføres i Tvangsarbejdsanstalterne. Men dette fandt saa lidt Anklang i det høje Ting, at den ærede Minister end ikke stillede noget Endringsforslag, i saa Henseende, og derfor blev Lovden vedtagen saaledes, at der i Tvangsarbejdsanstalterne, selv naar vedkommende er idømt Cellestraf, og selv om han gør nok saa meget Ustyr i Cellen, ikke kan gaa videre end til Spændetrojen, medens korporlig Revselse ikke kan anvendes. Nu kommer den ærede Minister og vil have den korporlige Revselse indført i Tvangsarbejdsanstalterne. Bestemmelsen skal ganske vist ikke gælde for Fattiglemmer — dem tør den ærede Minister vel ikke røre ved — men har man først faaet den indført for de andre Indvaanere paa Tvangsarbejdsanstalterne, kommer Fattiglemmerne vel ogsaa med; men det vil vist ikke finde Gehør i Rigsdagen. Den korporlige Revselse skal altsaa kunne anvendes paa alle dem, som i Henhold til Dom ere henfattede til Tvangsarbejde. Der findes i Bemærkningerne en Udvikling heraf, som viser, hvad det egentlig er, den ærede Minister sigter til. Det er atter disse Bøller, disse

voldsomme Personer; paa dem hjælper hverken Celle eller Spændetroje, nej, der skal Rotting til, ellers kan man ikke faa Bugt med dem, og saa siges det, at selv Spændetroje eller disse andre Tvangsmidler ikke hindre vedkommende i ved Skrigen og Raaben og paa anden Maade at forstyrre den Ro og Orden, som bør herse i disse Anstalter, og derfor skulle alle de, som ere dømte ind i Anstalten, være undertastede Rotting. Nu vil jeg dog gerne spørge: Tror den ærede Minister dog virkelig, at de andre Indvaanere paa Tvangsarbejdsanstalten — Fattiglemmerne — ikke ogsaa kunne strige og raabe, naar de komme i Spændetroje, og hvorfor de, som ere dømte ind i Anstalten, hvorfor disse uhyggelige Betlere f. Eks., naar de komme i Spændetroje og saa strige og raabe, skulle have Rotting mere end en hvilken som helst anden Indvaaner af Anstalten, som giver sig til at raabe og strige og gøre Ustyr, jer man virkelig ikke. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister maaste har overset, at § 4 kommer ikke alene til Anvendelse paa Bøllerne, men ogsaa paa Betlerne, Løsgængerne og dem, hvis hele Forbrydelse bestaar i, at de ikke have mødt om Mandagen til Politiprotokollen, ikke at tale om de Fruentimmer, som Politiet har faaet fat i og straffet efter Straffelovens § 180, fordi de antages at drive Utugt som Levedej. Alle disse Kategorier af Personer følge med og skulle have Rottinglag, fordi man ønsker at anvende dette kraftige Middel mod Bøllerne. Ja, jeg vil dertil sige, at jeg tror, at de Betragtninger, som førte Rigsdagen til i 1891 at stryge Rottinglagene af vedkommende Paragraf i Fattigloven, maa ogsaa føre til at lade Rottinglagene forsvinde af denne Lov. Og det er ikke alene de Betragtninger, som det ærede kongevalgte Medlem (Gooß), som talte før mig, gjorde gældende om det barbariske eller halvbarbariske i Bryggestraffen, som fører mig til dette Resultat. — Jeg erkender naturligvis, at der er nogen Forskel mellem, om man vil anvende Bryggestraffen som Straf uden for en Straffeanstalt eller Tvangsarbejdsanstalt eller i disse. Det er ikke alene dette, som fører mig til at være en Modstander af Bryggestraffen, hvor den end kommer frem, men det er ogsaa det, at det forekommer mig, at Raisonnementet er saa forfæret i og for sig. Naar man særlig sigter til Bøllerne og mener, at disse Personer, disse brutale, voldsomme Karle have godt af Rottinglag, saa siger jeg: Skal den Omstændighed, at en Mand, en Forbryder, har vist sig brutal, medføre, at Staten fra sin Side ogsaa bliver brutal? Skal jeg blive brutal, fordi en Mand er